

6. З а щ о ?

Защо нѣмáхъ Исaйевия даръ
 Въ незнайното и тайното да гледамъ,
 Въ очи съсъ блѣсъкъ и въ гърди съсъ жаръ
 И съ мълния въ уста да предрека
 На бедствията бурната рѣка,
 Що кървава се е надъ тебъ разлѣла
 И въ мжки те е потопила цѣла ?

Защо като Илия не можáхъ
 И въ оня часъ на злоба и измѣна
 Съ речъ грѣмовита и безъ подълъ страхъ
 На вси за правда гóтови да мратъ,
 Да кажа где е твоя вѣренъ пжтъ —
 Доръ вие надъ глава ми на Ахава
 Властьта злодейска съ гнусната ѝ слава ?

Защо нѣмáхъ Сампсоновата мощъ,
 Саминъ съ вразитѣ твои да се боря,
 Да стана твой слуга, бранителъ, вождъ
 И подвизи на доблестъта безъ четъ
 Следъ себе да оставя катъ заветъ
 И въ крайний мигъ и азъ подъ съсипнитѣ
 На вражий домъ да си довърша днитѣ ? . . .

Уви! Напрасно лея сълзи днесъ
 И азъ надъ твоего корабокрушение
 И срутена свобода, слава, честь!
 Като въ пустиня моя гласъ ечи;
 Съсъ нищо мойта боль се не лечи;
 Безсиленъ съмъ дори катъ Йеремя
 Съсъ моя плачъ срама ти да омия!

7. О, мила татковино!

Окжпахъ се на твоитѣ страдания
 Въвъ чиститѣ катъ сълзитѣ ти пазви,
 Очистенъ съмъ отъ грѣшни пожелания
 И отъ душевни мръсни гнойни язви.
 Като надъ новокръстено дете
 Свети Духъ надъ глава ми долете.
 Какъ сладко леко ми е на душата !

На блѣна и мечтата на крилата
 Азъ нося се надъ всички страсти, нужди;
 Омрази долни, злоби низки, тайни
 За моя свѣтълъ идеалъ сж чужди
 Въ гърди ми — гнѣздо на тжги безкрайни —
 Царува самовластно любовъта